

fattige Egne, forfordelte de fattige Egne, idet man maa erlægge forholdsvis langt større Beløb til de rige Egne for at komme i Besiddelse af den Jord, hvorpaa Banerne anlægges. Det maa dog Enhver erindre, at man ved Expropriationen simpelt hen gaar ud fra, at Enhver faar for sin Jord, hvad den er værd, og er der nu Egne, hvor Jorden er mere værd end i andre, saa maa denne Egn ogsaa faae en forholdsvis større Erstatning i Henhold til Grundloven. Der kan altsaa ikke paa nogen Maade være Tale om Forfordeling. Thi den ganske simple Konsekvens af, at man skal have den fornødne Jord, er, at man ogsaa maa betale, hvad den er værd. Naar altsaa det ærede Medlem henviste til den store Erstatning, der er givet Svendborg By, saa er denne Erstatning en Følge af, at man ikke har sat nogen Grændse for Statens Bidrag til Expropriationen; thi det ærede Medlem vil jo ikke noget Dieblisk paastaa, at der er givet for Meget i Erstatning. Taxationen har fundet Sted i Henhold til den bestaaende Lov om disse Forhold, hvorefter, Enhver, der maa afstaa sin Eiendom, ubetinget skal have i Erstatning, hvad den er værd, og er der nu givet en stor Erstatning i det omtalte Tilfælde, saa ligger det i, at Jernbanen skulde føres ned til Havnen, og at Grundene der ere betydelig meget mere værd, end om der var Tale om f. Ex. et Stykke Hedejord. Der foreligger altsaa her intet Mærkeligt og Intet, der releverer Noget i den af det ærede Medlem omtalte Hensæende. I det det ærede Medlem dernæst gik over til at tale om de to forskjellige Banestrækninger, som ere Lovens Gjenstand, kan jeg jo ikke negte, at jeg med nogen Andren hørte, at han vilde opkaste sig til rette Dommer over, hvad de vedkommende Egne klogest, bedst og hensigtsmæssigst skulde have gjort. Den Sætning: Vi alene vide, hvad der tjener Bedkommende bedst, synes mig, oprigtig talt, at burde være noget fjernet fra det ærede Medlem efter hans hele Stilling. Naar Thisted Amts lovlige Repræsentation, Amtsraadet, efter Forhandling med de forskjellige andre lokale Bestyrelser og med private Folk, gjør Regjeringen et Forslag og stiller en Anmodning til Regjeringen om paa en vis Maade at turde betjene Thisted Amt med Jernbaner, saa antager jeg, at alle de Vedkommende ere modne og vogne nok til at kunne overse Forholdene og til at kunne tage under fornøden Overveielse, om det er et sundt og fornuftigt Foretagende, de foreslaa, eller ikke. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at et af de smukkeste Træk, som i det Hele har udviklet sig med den større Frihed og med det friere Blik paa Forholdene, som voger Dag for Dag op rundt omkring i Landet, er, at de vedkommende lokale Interesser give sig Udtryk derigjennem, at man vil bringe lokale Offre og ikke altid komme til Statskassen og sige: Vi have de

og de Interesser, vi ville gjerne have dem betjente, men Du skal betale. Ivertimod ser man nu rundt omkring, at de lokale Autoriteter eller de Private, som have lokale Interesser, komme og sige: Vi have lokale Interesser, Staten har ogsaa nogen Interesse deri; lad os derfor laa os sammen, saaledes at vi gjøre alvorlige Offre for at naae den Betjening af vore lokale Interesser, som vi ønske. Det forekommer mig da ogsaa, at der ikke her er Grund til at anstille sygelige Fantasier over, hvad dette kan føre til; det forekommer mig, at man skal være meget varsom med, naar de lokale Interesser træde frem paa den her skildrede Maade, da at vise dem bort med at sige: Vi vide; meget bedre, hvad der er Eders Interesse, end I selv vide det. Det maa jeg meget bestemt fraraade, at man gjør, og jeg haaber heller ikke at skulle komme til at gaa med hertil. Det er klart, at Enkeltmand kan tage feil af, hvad der tjener ham bedst — og dog lade vi jo den enkelte Mand have Handlensfrihed i hans egne Sager — men, naar en Sag er bleven overveiet og undersøgt og vedkommende Amtsraad har erklæret, efter at have forhandlet med Vedkommende, at ville stille sig i Spidsen for Sagens Gjennemførelse, saa forekommer det mig, at vi trostigt kunne lade dem handle, som have Interesse i Sagen; og ere valgte til at varetage den Egnis Interesser, som de repræsenterer. Jeg skal vel vogte mig for noget Dieblisk, naar, vel at mærke, de finansielle Hensyn fra Statens Side ikke stille sig i Veien derfor, at stoppe en Udvikling, der gaar i Retning af, at man vil bringe Offre i sin egen Interesse. Naar det nu et blevet yttrret, at der i nærværende Lovforslag vel er Tale om en fast Bro, men at der er tænkt paa en Dæmning, saa tør jeg spørge, hvoraft man overhovedet har kunnet slutte, at der er tænkt paa at lægge en Dæmning. Den Sag, der foreligger her, er ganske simpelt den, at Amtsraadet, efterat der er foretaget teknisk Undersøgelse, har henvendt sig til Regjeringen om at faae et vist Tilskud til en Jernbane mellem Thisted og Struer og en fast Bro over Oddesund. Det er Grundlaget, det er Basis for Forhandlingerne mellem Regjeringen og Amtsraadet, og nogen anden Basis foreligger der ikke for Forhandlingerne mellem disse to. Nu er imidlertid samtidig det Spørgsmaal blevet reist oppe i Egnene omkring Limfjorden, om der ikke her bød sig en Leilighed til at imødekomme en anden Interesse, beliggende Ost for Oddesund, og som man ansaa for at være en meget væsentlig Interesse. Dette Spørgsmaal er jo aldeles ikke Regjeringen ubekjendt. Som fremhævet af et æret Medlem for Thisted Amt (Bagger), havde dette Spørgsmaal af de selv samme Egne med de selv samme Grunde været reist i 1870, om jeg mindes ret. Der havde været nedsat en Kommission, der havde afgivet sin Betænkning til Indenrigsministeriet, som derpaa havde resolveret, at det ikke